

Роду майового, душі сонячної

Днями виповнилось рівно 80 Євгенові Івановичу Білю, теперішньому гощанцю. А в 70-90 роки минулого століття досить знаному в краї аграрію. Є йому чим гордитися, є його із чим поздоровляти й за що дякувати.

Життєвий шлях ювіляра позначений не лише букетами слави за трудове подвижництво, а й мужністю, здатністю йти через терни. У нього обіграла дитинство сумнозвісна операція «Вісла», бо насильницьки вигнала його сім'ю з багатенького гніздечка хліборобського в польського Красног Жешувського воєводства в розорений війною Борщів на Тернопіллі. Стряслося це холодної осені 1945-го. Мерзли, голодували в недобудованій хижині. Рятувала ще одна «переселена» – корівка-полька «Квіта».

Чи то успадувавши хист від майстровитого батька, чи то від нестачі кадрів, Євген після закінчення Чортківського сільгосптехнікуму з дипломом землевпорядника після трирічної армійської служби опинився в ролі техника-будівельника на спорудженнях і переоснащеннях двох цукрозаводів. В тім числі й на Бабинському. Не жежон знає, що тамтешня середня школа, чимало житла, адмінприміщень зводилися під орудою молодого землевпорядника, який навіть змушений був подати документи для вступу в Рівненський «водник» для перенавчання. Бабин, за словами Біля, – то місцина, де відчув найщасливіші моменти свого життя, бо там народилися в них із Тамарою, красунею-дружиною, дочка Олена і син Сергій. Тому енергій-

ного та молодого керівника взяв на око «хазяїн» району Іван Булига, почавши його «завантажувати». Талант новатора, відповідального фахівця проявився у Євгена Івановича тоді, коли «перекинули» в рідну аграрну галузь. Попрактикувавшись на посаді керуючого відділу радгоспу «Бабинський», закінчивши заочно Житомирський сільгоспінститут, із дипломом вченого аграрника, йому довелося 8 років працювати заступником, а половину цього періоду – і головою одного з найкрупніших, передових колгоспів у Симонові. А далі довірили піднімати «лежачий» Федорівський «Більшовик», де головував аж два десятиліття. Зумів свою «Ниву» (так згодом перейменували господарство) вивести в досить рентабельне всіма галузями господарство, розбудувати його, технічно переоснастити, осучаснити прогресивними технологіями, переманити в керівну команду досвідчених спеціалістів. Стало за Біля престижно працювати в прогресуючому сільгосп підприємстві, сюди потяглися й новосели, бо бідне на робочу силу село оновилося, окультурилося – Будинок культури звели, квартир наспоруджали, усі п'ять вулиць заасфальтували, навіть хор самодіяльний сам колгоспний голова заповзівся створювати. За селом з'явився каскад ставків.

Як і в Бабині, Симонові, у Федорівці

Біль добряче змінив краєвиди новітніми розбудовами. Не лише від цього ріс його авторитет. Не лише – він полюбляв ходити до ветеранів, чимось допомогти, умів слухати й цінувати людей. Тому й вони, відпускаючи свого ватажка на пенсію, бо серйозно захворіла його дружина, бачачи прощальні сльозини на його добрих, розумних голубих очах і самі не стримувались. Мав визнання чоловік, йому сам Петро Воловиков допомагав, бо, мабуть, нагадував себе в молоді роки.

Ми, друзі Євгена Івановича, цінуємо в ньому справедливість, самодисципліну, надійність, а ще – мужність. Уже десять літ він без своєї Тамари Іванівни, але рід і друзі стали йому опорою. До речі, у Більовому роді чи не всі з дипломами аграрників, а рід цей таки майовий, бо аж п'ятеро найближчих, починаючи з батька, Івана Григоровича, рожденні саме в пору травневого розквітття. Недавно справив своє 30-річчя внук Андрій – головний ветлікар сільгосп підприємства імені Воловикова, який із дружиною Тамарою подарували Білю правнучку Софійку. Зробили з трічі діда ще й прадідом. Так-от, і покійна дружина Тамара Іванівна народилася в травні, і внучка, нинішня студентка Юлія, побачила світ цього чудового місяця.

Євген Іванович дуже любить свій рід, із ласкою розповідає про дочку Олену, брата-довгожителю Омеляна. Він вдячний усім і переживає за всіх. У нього густо друзів, товаришів, приятелів, просто доброзичливців.

Дорогий друже, людину багатого життєвого й трудового ужитку з душею сонячною, повною весняного тепла! Весній, святкуй, квітни, будь у радості та здоров'ї в щасливій родині.

*80 – це ще не пік –
Зозулі довжать віку лік.
Буя і квітне знов розмай,
То й буде років зернограй!*

Зі щирою повагою друзі.